

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΙΑΜΕΣΑ

— ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ —

ΑΠΤΟΦΥΕΣΤΑΤΗ, χαριτωμένη. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ Μαϊφάρτ — πρὶν διαλύση. Κομφοτέχημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς χεῖρας ἐμπίρου τζέντλεμαν εὐχερῶς θὰ μετεβάλλετο εἰς κύπελλον ἀμβροσίας. Τὰ μάτια της εὐμορφα, γαλανά, ἔχουν μέσα τὴν γλυκύτητα τοῦ οὐρανοῦ, οὐρανοῦ Ἀττικοῦ, αἰθρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς θαλάσσης ἅμα περικλείουν τὸ ἀνήσυχον φωσφόρισμα καθ' ἣν στιγμήν τὴν φιλεῖ ὁ ἄνεμος μετὴν ἠλιακὴν συναντώμενος ἀκτίνα. Τὸ στόμα της, δακτύλιος ροδινός, ἀπαλώτατος, ἐξ οὗ θ' ἀνήρτα κάθε ἄνθρωπος τὴν εὐδαιμονίαν του. Ἡ ὀσφύς της, ἄλλος αὐτὸς δακτύλιος, προωρισμένος δι' ἀνδρικοὺς βραχίονας, συσφίγγεται ἀπὸ χρυσὴν ζώνην, τὸ δὲ χεράκι της κατάλευκον, ἀβρότατον μετὰ διαφανεστάτην ἐπίδερμίδα, ὑφ' ἣν κυανόφαιοι ὑφέρπουν αἱ ἀρτηρίαι, συνειθίζει συχνὰ νὰ τὸ φέρη περὶ τοὺς δύο τρεῖς βραχυτάτους βοστρύχους, οἵτινες καταπίπτουν παρὰ τὸν ἀριστερὸν κρόταφον.

Ἐκεῖνος — νεώτατος, γλυκὺς, μετὰ μύστακα τῶρα μόλις ἀναπτυσσόμενον, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν εὐζωίαν, μετὰ κατασαρὰ ξανθὰ μαλλιά ἐν καλλιτεχνικῇ ἀταξίᾳ διηυθετημένα, μετὰ χεῖλη παχέα, ὀφθαλμοὺς ρεμβοὺς, τελειόφοιτος τῆς ἐπιστήμης καὶ πρωτοετῆς τῆς ζωῆς, μετὰ μίαν εὐμάλακτον ρεπούμ-

πλικαν οὐδέποτε εὐρισκομένην ἐν ἰσορροπία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ἡ Κηφησιὰ σχεδὸν ἔρημος. Τὰ φύλλα ἐκινουῦντο τῶν δένδρων ὁ ἥλιος ἔσπευδε νὰ ματαχλιθῇ νυστάζων ὀπισθεν ἐνὸς βουνοῦ, ἐπὶ τῆς σινδόνης τῶν κυμάτων. Τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἀντιγόνην του, αὐτὴν τὴν πλαγγόνα ἢ ὁποῖα εἶχε τόσῃ ζωὴν μέσα της! Ὁλόκληρον τὴν ὑπαρξίν του κατηνάλισκε διὰ μίαν λέξιν της, δι' ἐν εὐνοϊκὸν μειδιάματά της. Ὁσάκις δ' ἐπήγαινε μὲ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν μόνον φίλον τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ εἰς ὃν τὰ πάντα ἐξεμυστηρεῦτο, δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ ἐξυμνῇ τὴν Ἀντιγόνην, τὸ Ἴνδαλμά του. Καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν ἤκουε μὲ ἐν ἐλαφρόν, κυμαινόμενον μειδιάματ' καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐσέβετο ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀδυναμίαν του.

— Θὰ τὴν ἀπαγάγω, Ἀνδρέα.

— Θὰ κάμῃς πολὺ ἄσχημα.

— Τὴν ἀγαπῶ, τήκομαι δι' αὐτήν. . .

— Εἶσαι παιδί.

— Θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου.

— Δὲν πετᾷ κανεὶς πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει.

— Ἀλλὰ μὲ φονεύεις μὲ τὴν ψυχραιμίαν σου, τὸ ἐννοεῖς ;..

— Σὲ σώζω.

— Δὲν θὰ μ' ἐπανάδῃς πλέον....

Καὶ ἔφυγε σπεύδων.

* *

*

— Μετὰ δύο ὥρας ὁ πρωτοετῆς τῆς ζωῆς ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντιγόνης.

Ἡ μεθυστικὴ ἀπόπνοια τοῦ παρθενικοῦ ἐκείνου στήθους τὸν εἶχε μεθύσει. "Ἐτρεμε" εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς θολοὺς, ἀπλανεῖς, δυσπιστῶν εἰς τὴν τόσῃν εὐτυχίαν του.

Μόλις ἔφθασαν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, τὸν πλησιάζει ἐκείνη ἐμπιστευτικῶς. Ἐκεῖνος νομίζει ὅτι θέλει νὰ τὸν ἀσπασθῇ λιποθυμεῖ λοιπὸν ἀπὸ ἔκστασιν.

Τὰ φύλλα ἐκινουῦντο. Ὑμνον τάχα τὴν ἐνωσίν των ; Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερον. Καὶ μὲ γλυκύτητα ἐξόχως

ἐκνευριστικήν, μὲ περιπάθειαν ἥτις θὰ παρέλυε χιλίας ἡλεκτρικᾶς στήλας, μὲ χαριέστατον μειδίαμα. . .

— Εἶνε μυστικὸν τῆς καρδίας μου ὅ,τι θὰ σᾶς εἶπω. . .
Μοῦ ὑπόσχεσθε πῶς θὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ ;...

Παράφρων ἐξ ἔρωτος, ἐξ εὐδαιμονίας.

— Τὸ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον. . . λέγει μόλις ἀναπνέων καὶ ἀναμένων νὰ τοῦ δώσῃ τὰς χεῖρας της, αἵτινες θὰ ἦσαν αἱ κλειῖδες τῆς παραδόσεως τοῦ φρουρίου, τοῦ μικροσκοπικοῦ στήθους τοῦ ἐκ δρόσου καὶ χιόνος.

— Λοιπὸν ὑποστηρίζατέ με εἰς τὴν ἀγάπην μου. Ἐζήτουν ἓνα φίλον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μου. Ἀγαπῶ, τρελλαίνομαι, λατρεύω . . . τὸν Ἄνδρέαν. Εἴσθε φίλος του καὶ ζητῶ μεσολάβησιν.

Τὰ φύλλα ἐκινουῦντο. Ἄλλ' ὁ ἐπιθάλαμος, ὃν πρὸ μικροῦ ὑπετενθόριζεν, τώρα ἦτο καθαρὸς ἰάλεμος.

*
*

Ὁ ὄρκος ἔπρεπε νὰ τηρηθῆ. Καὶ ὁ Ἄνδρέας μόλις τὸ μαθάνει σπεύδει πρὸς τὴν Ἀντιγόνην, τὴν φιλεῖ—τὰ φύλλα τῶν δένδρων πάντοτε ἐκινουῦντο—καὶ εἰς τὴν πρώτην μετὰ τοῦ ἀπαρηγορήτου φίλου του συνάντησιν :

— Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ κ' ἐγώ, τῷ λέγει, ἀλλὰ—τὸ σπουδαιότερον—εἶνε περιττὸν νὰ τὴν ἀπαγάγω. Ἐ, εἶσαι παιδί νὰ λέγῃς ὅτι τήκεσαι διὰ μίαν γυναῖκα . . . Θέλεις ἀπόψε νὰ μοιρασθοῦμε τὸ λάφυρον ; . . Γελοῖτε ! Μάθε ὅτι τὰ μυαλὰ δὲν πετλοῦνται πολὺ εὐκόλα . . .

Ἡ Ἥως ἐπρόβαλεν. Εἰς φρενολόγος θὰ ἐβεβαίω ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν Αὐγὴν αἰθριώτερος ἦτο τώρα πλέον ὁ ἐγκέφαλος ἐκείνου, ὅστις ἐσκέπτετο ν' αὐτοκτονήσῃ διὰ πρᾶγμα τόσῳ κοινόν, ὡς ἡ γυναῖκα.

Καὶ ὁμως ! Τὴν ἡγάπα αὐτός, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀπεχωρίζετο ἐκείνης διὰ νὰ συναντήσῃ μίαν Λιλήν !

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἔφευγεν ἐρωτευμένος πάντοτε ἐκ Κηφησιᾶς καὶ ἐνῶ εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου ἐκάθητο σκεπτόμενος, αἰσθάνεται αἴφνης ἐν ἀνεξήγητον ρῆγος. Ἐσκέφθη διὰ μιᾶς τὴν Κηφησιᾶν, τὴν Ἀντιγόνην. Ἐκεῖνο τὸ στοματάκι, ἐκείνην τὴν ὄσφύν. Ἡθέλησε νὰ ὑπάγῃ αὐτοστιγμὴ

ἀστραπιαίως εἰς Κηφισσιάν. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν. Τώρα πλέον ἐχρειάζεται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν φρενολόγον εἰς παθολόγος. Μὲ πυρώδεις ὀφθαλμούς, νευρικῶς συσπῶν τὰ χεῖλη ἐγείρεται διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κηφισσιάν. Τὴν ἡγάπα τρελά, πολὺ περισσότερον τώρα πρὶν τὴν γνωρίσῃ τόσον πολὺ. Ἦτο ἔγκλημα νὰ φύγῃ. Καὶ ἐγκαταλείπει τὴν ἐξέδραν, ὅτε εἰς μίαν γωνίαν ἀκούει χαριτωμένην φωνὴν νὰ λέγῃ πρὸς ἓνα κομψὸν ἀξιωματικόν :

— Θέλω νὰ μοῦ χρησιμεύσετε ὡς διάμεσον.

Ἡ φράσις τὸν ἤλέκτρισε.

Ὅσον καὶ ἂν ἔτριβε τὰ μάτια τοῦ δὲν θὰ εἴμποροῦσε νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ.

Ἡ Ἀντιγόνη βαρυνθεῖσα τὴν Κηφισσιάν, εἶχε κατέλθει διὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας εἰς Φάληρον.

Καὶ ἔσβυσαν κατόπιν τὰ ἠλεκτρικά, ἀλλὰ δὲν ἔσβυσε καὶ ἡ ὀρμὴ ἐκείνου. Καὶ ἔσπευδε, ἔσπευδε νὰ προφθάσῃ τὸ τελευταῖον τραῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς Ἀθήνας πλησίον ἄλλου τὸ ἐλαφρὸν ἐκεῖνο χαριτωμένον κομψοτέχνημα . . .

Ἀθήναι, Ἰούλιος τοῦ 1894.

ΔΙΚ

ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ

Γιὰ νὰσαι σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη,
Κάθε ποῦ ἰδῶ στὸ δρόμο ἀπὸ μακρὰ,
Σε' ἀνάστημά σου μαυροφορεμένη,
Σὰν φύλλο τρέμει ἢ δόλια μου καρδιά.

Γιὰ νὰσαι σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη,
Τὸ χρῶμ' αὐτὸ τῆς λύπης τὸ πικρὸ
Ποῦ τὴν καρδιά μου μῶχει μαραμμένη
Καὶ τὸ μισοῦσα, τώρα τ' ἀγαπῶ.

Ἄν εἶσαι Σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη
Κ' ἔχεις γιὰ λύπη τέτοια φορεσιά,
Περσότερο ἀπ' τὴ λύπη σου θλιμμένη
Καὶ μαύρη εἶνε ἡ ἔρμη μου καρδιά.

[Ζάκυνθος]

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ